

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa T. S.A. w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
z udziałem zainteresowanej G. Sp. z o.o. w W.
o zmianę umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 5 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 marca 2014 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 21 marca 2014 r., oddalił apelacje Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes Urzędu) oraz G. Sp. z o.o. od wyroku Sądu Okręgowego w W. – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 11 marca 2011 r.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Prezes Urzędu powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienie prawnego: czy

dopuszczalne jest, aby sąd powszechny rozpoznający sprawy z zakresu regulacji telekomunikacji oceniał przesłanki do stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej Prezesa Urzędu jako wydanej bez podstawy prawnej (art. 156 § 1 pkt 2 k.p.c.) i z tego powodu uchylał decyzję Prezesa Urzędu stosując w drodze analogii rozwiązanie przyjęte w sprawach z zakresu ochrony konkurencji, które wprost dopuszczają taką możliwość (art. 479^{31a} § 3 k.p.c. w związku z art. 82 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów), w sytuacji, gdy przepisy prawa dotyczące spraw z zakresu regulacji telekomunikacji nie zawierają takich rozwiązań?

T. S.A. (powód) w odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezesa Urzędu wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości sześciokrotnej stawki minimalnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ przedstawiony we wniosku skargi problem nie jest istotnym zagadnieniem prawnym niniejszej sprawy.

W wyroku Sądu Najwyższego z 18 maja 2012 r., III SK 37/11 rozstrzygnięto, że w przypadku uwzględnienia odwołania, przepis art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. wyznacza sądowi orzekającemu w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu dwie możliwości skorygowania stwierdzonej w postępowaniu sądowym wadliwości zaskarżonej decyzji: 1) uchylenie decyzji; 2) zmianę decyzji i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty. Przepisy k.p.c. zawarte w Dziale IVd Postępowanie w sprawach z zakresu regulacji telekomunikacji i poczty nie normują treści zarzutów, jakie można podnosić w odwołaniu. Odwołujący się przedsiębiorca może podnosić wszelkiego rodzaju zarzuty względem skarżonej decyzji. Rolą sądu rozpatrującego odwołanie jest zaś dokonanie oceny ich zasadności pod kątem wystąpienia podstaw do uwzględnienia odwołania.

Sąd Najwyższy wyjaśniał już wielokrotnie, że z art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. nie wynika, jakie skutki wywołuje uchylenie decyzji Prezesa Urzędu dla bytu

obowiązków nałożonych na jej podstawie na przedsiębiorców telekomunikacyjnych, tym bardziej, że do momentu uchylecia takiej decyzji jak wydana w niniejszej sprawie, jej adresaci byli zobowiązani stosować się do jej postanowień z racji nadania jej rygoru natychmiastowej wykonalności. Sądowa kontrola natychmiast wykonalnych decyzji Prezesa Urzędu dokonywana jest po zastąpieniu postanowień umowy łączącej przedsiębiorców postanowieniami o treści wynikającej z decyzji i po wywołaniu przez nie określonych skutków majątkowych. Aby kontrola ta była skuteczna konieczne jest przyjęcie założenia, zgodnie z którym modyfikacja treści decyzji organu przez sąd nie wywołuje tylko skutku na przyszłość, ale zmienia treść stosunku cywilnoprawnego łączącego dwóch przedsiębiorców telekomunikacyjnych w całym okresie, przez który prawa i obowiązki stron umowy zostały ukształtowane decyzją organu regulacji komunikacji elektronicznej, która następnie została zmodyfikowana przez sąd. Gdyby zatem Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zmienił w wyniku rozpoznania odwołania wysokość stawki MTR, to właśnie stawka określona przez Sąd powinna stanowić ostateczną podstawę dla rozliczeń między przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi. Analogicznie należy podchodzić do przypadków uchylecia decyzji Prezesa Urzędu nakładającej na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego obowiązek, który następnie egzekwowany był kolejnymi decyzjami mającymi względem pierwotnej decyzji charakter wykonawczy. Wydając takie decyzje wykonawcze organ nie dopuścił się rażącego naruszenia prawa, ponieważ w dacie ich wydania decyzja podstawowa była wykonalna. Natomiast uchylecie decyzji podstawowej oznacza, że przewidziane w niej obowiązki nie mogły – ostatecznie – ciążyć na przedsiębiorcy telekomunikacyjnym. W konsekwencji w przypadku niewykazania przez Prezesa Urzędu, że mimo uchylecia decyzji podstawowej spełnione zostały przesłanki interwencji Prezesa Urzędu przez wydanie decyzji wykonawczych, decyzje te także podlegają uchyleciu.

Odmawiając przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy miał na względzie konsekwencje uchylecia przez sąd decyzji Prezesa Urzędu wydawanych w takich sprawach jak niniejsza. Z postanowienia Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2010 r., III SK 39/09 wynika, że wyrok uchylający decyzję Prezesa Urzędu kończy określony etap postępowania sądowego, ale nie kończy

postępowania w rozpoznawanej sprawie na etapie postępowania administracyjnego. Uchylenie decyzji przez sąd powszechny ma ten skutek, że Prezes Urzędu staje przed koniecznością zakończenia postępowania administracyjnego poprzez wydanie kolejnej decyzji, pozbawionej wad, których nie można było konwalidować na etapie postępowania sądowego (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 listopada 2010 r., III SK 30/10). Przykładowo można wskazać, że po wydaniu przez Sąd Najwyższy wyroku uchylającego decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na tej podstawie, że przedsiębiorca nie mógł nadużyć pozycji dominującej w sposób opisany w decyzji organu, organ antymonopolowy wydał decyzję o umorzeniu postępowania z powodu jego bezprzedmiotowości (wyrok Sądu Najwyższego z 19 lutego 2009 r., III SK 31/08 oraz decyzja Prezesa UOKiK z 30 grudnia 2010 r., RPZ-33/2010). Z kolei w wyroku Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2014 r., III SK 58/13 przyjęto, że uchylenie przez Sąd Apelacyjny w /.../ decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nakładającej na przedsiębiorstwo energetyczne niewłaściwie obliczoną karę, uprawnia ten organ do zakończenia postępowania administracyjnego decyzją, w której kara zostanie wyliczona z uwzględnieniem zapatrywań wyrażonych przez Sąd Najwyższy co do zasad wymiaru kary pieniężnej.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy, orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku pełnomocnika powoda o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości odpowiadającej sześciokrotności stawki minimalnej.